

Jóna Dávid

A szilvalekvár

Valamiért be kellett mennem a kamránkba,
Te úgy hívtad, a spájzba.
Nem hinnéd, de újabban főzök ezt azt. Csak ha kedvem van.
A minap tudod, mit találtam a spájzban? Persze, hogy tudod!
Felbontatlan befőtteket, lekvárokat.
Még Te írtad rá kézzel, hogy mi van bennük. Egres, füge, ribizli.
Olyan szépek, öblösek azok a betűk,
és csak álltam ott és próbáltam felidézni, hogy mikor is hozhattad,
de semmi emlék, talán csak csendben feltetted a polcunkra...

A szilvalekváron talált dátum szerint az utolsó nyarad volt.

Itt van előttem az asztalon az üveg lekvár. A szilva.
Cefofán szoknyácskában.
Közben elképzellek. Azt, amikor ráírtad... hozzá az akkori mosolyod,
mert már Te akkor tudhattad, hogy túl fog Téged élni,
s majd, ha megtalálom, akkor újra ott leszel velem.
Egy hideg szellő, libabőrös a karom. Te vagy, nagyi?

A lekvárt nem nyitottam ki azóta sem. Szoktunk beszélgetni.
Ha senki nem látja.